

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 313/07-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. decembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť A. B., zastúpenej advokátom JUDr. M. L., L., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 a 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 1 a 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 472/05 z 8. novembra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. B. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. apríla 2007 doručená sťažnosť A. B., L. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. L., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 1 a 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 472/05 z 8. novembra 2006 (ďalej len „rozsudok z 8. novembra 2006“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 19. mája 1994 bola Okresnému súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) doručená žaloba sťažovateľky a jej detí (ďalej spolu len „žalobcovia“), ktorá bola zaevidovaná pod sp. zn. 9 C 73/94. Žalobcovia sa v uvedenom konaní domáhali, aby okresný súd svojím rozhodnutím určil, že poručiteľ bol ku dňu svojej smrti (30. apríla 1985) vlastníkom nehnuteľnosti označenej v žalobe, a to získanej právnym titulom vydržania vlastníckeho práva. V priebehu konania žalobcovia upravili svoju žalobu o „eventuálny návrh rozhodnutia“ tak, že žiadali, aby okresný súd určil, že vlastníčkou označenej nehnuteľnosti titulom vydržania je sťažovateľka.

Okresný súd rozsudkom č. k. 9 C 73/94-52 z 27. septembra 1995 žalobu žalobcov zamietol. Na základe odvolania podaného žalobcami Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 17 Co 190/96-60 zo 16. mája 1996 zrušil rozsudok okresného súdu z 27. septembra 1995 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd po vrátení spisu z krajského súdu rozhodol v uvedenej veci rozsudkom č. k. 9 C 73/94-244 z 29. júna 2005 (ďalej len „rozsudok z 29. júna 2005“), ktorým opätovne žalobu žalobcov v celom rozsahu zamietol. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podali žalobcovia odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom z 8. novembra 2006 tak, že rozsudok okresného súdu z 29. júna 2005 potvrdil.

Okresný súd vo svojom rozsudku z 29. júna 2005 konštatoval ako preukázanú skutočnosť, že sťažovateľka a jej manžel boli oprávnenými držiteľmi nehnuteľnosti a „do držby... vstúpili 26. 8. 1956, teda za účinnosti prvého Občianskeho zákonníka, ktorý inštitút vydržania upravoval. Podľa tohto právneho predpisu bola vydržacia doba pri nehnuteľnostiach desaťročná, teda bola by uplynula 26. 8. 1966. Dňom 1. 4. 1964 však vstúpil do účinnosti Občiansky zákonník zák. č. 40/64 Zb., ktorý inštitút vydržania neupravoval. K znovuzavedeniu inštitútu držby došlo zák. č. 131/82 Zb., podľa ktorého s poukazom na prechodné a záverečné ustanovenia bolo možné započítať do vydržania aj čas pred 1. 4. 1964, avšak s účinkami vydržania od 1. 4. 1984. Podľa práva platného v čase smrti poručiteľa C. B. (manžela sťažovateľky, pozn.) - 30. 4. 1985 - tento splnil podmienky vydržania, avšak nevydržal vlastníctvo nehnuteľnosti pre seba, ale v prospech

štátu a jemu vzniklo právo na uzavretie zmluvy o osobnom užívaní pozemku. Z tohto dôvodu okresný súd zamietol žalobu o určenie, že C. B. bol v čase svojej smrti vlastníkom nehnuteľnosti, keďže vlastníctvo pre štát vydržal 1. 4. 1984 (so zápočtom doby držby pred 1. 4. 1983 od 1. 4. 1964). Ak by aj podľa tejto právnej úpravy mohol C. B. v čase svojej smrti vydržať vlastníctvo k tomuto pozemku, podľa názoru okresného súdu tento by nebol vydržal do svojho výlučného vlastníctva, ale do bezpodielového spoluvlastníctva spolu so svojou manželkou A. B. (sťažovateľka, pozn.), pretože v čase uzatvárania dohody z 26. 8. 1956 (dohody, od uzavretia ktorej došlo k vstupu do oprávnenej držby, pozn.)... bol s A. B. v manželstve. Okresný súd zistil nedôvodnosť žaloby aj v časti eventuálneho petitu práve vzhľadom na existenciu bezpodielového spoluvlastníctva manželov“.

Krajský súd sa v rozsudku z 8. novembra 2006 stotožnil so závermi okresného súdu týkajúcimi sa dobromyseľnosti držby manžela sťažovateľky počnúc 26. augustom 1956, ako aj so závermi ohľadom vydržania spornej nehnuteľnosti manželom sťažovateľky do vlastníctva štátu „podľa § 135a ods. 2 Obč. zákonníka v znení zákona č. 131/82 Zb. s poukazom na ust. § 865 ods. 4 Obč. zákonníka ku dňu 01. 04. 1984, s právom pridelenia pozemku do osobného užívania“. V rámci odôvodnenia svojho rozsudku z 8. novembra 2006 krajský súd ďalej uviedol, že k nadobudnutiu spornej nehnuteľnosti do vlastníctva manžela sťažovateľky „by došlo, len ak by pozemok nerušene a dobromyseľne užíval aj naďalej v čase nadobudnutia účinnosti zákona č. 509/1991 Zb., teda k 1. 1. 1992“.

Vo vzťahu k záverom okresného súdu ohľadom existencie spoločnej dobromyseľnej držby nehnuteľnosti sťažovateľky a jej manžela a následnej možnosti jej vydržania len do bezpodielového spoluvlastníctva manželov krajský súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že „V prvostupňovom konaní bola jednoznačne preukázaná vôľa C. B. držať pozemok ako jeho vlastný, pričom vlastnícke právo odvodzoval od vypořádania dedičstva. Pre možnosť vydržania pozemku do BSM... chýbala vôľa nadobudnúť pozemok do takéhoto majetkového spoločenstva, nakoľko navrhovateľka v 1) rade (sťažovateľka, pozn.) si vlastnícke právo k pozemku počas života C. B. neuplatňovala“.

Krajský súd v nadväznosti na svoj odlišný právny záver vo vzťahu k otázke bezpodielového spoluvlastníctva sťažovateľky a jej manžela v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol aj ďalšie dôvody, pre ktoré zamietnutie žaloby žalobcov okresným súdom v časti ich eventuálneho návrhu považoval za správne. V rámci svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že pokiaľ sa sťažovateľka „domnievala počas života jej manžela, že pozemok patrí jej manželovi, absentuje akákoľvek skutočnosť, na základe ktorej sa mohla domnievať, že prešlo na ňu vlastnícke právo. Ani jeden z navrhovateľov takúto skutočnosť netvrdil. Len samotná smrť vlastníka... (bez prejednávania veci v dedičskom konaní)... nemôže byť objektívnym dôvodom, aby sa blízke osoby domnievali, že smrťou prešlo na nich vlastnícke právo, aj keby vec naďalej užívali. Týmto eventuálny petit navrhovateľky v 1) rade (sťažovateľka, pozn.) na určenie jej vlastníckeho práva je v rozpore aj s hlavným návrhom navrhovateľov“.

Podľa sťažovateľky krajský súd v rozsudku z 8. novembra 2006 predmetnú vec nesprávne právne posúdil, a tým porušil jej v sťažnosti označené práva.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti poukázala na to, že pri správnej aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1. januára 1992 podľa nej došlo k splneniu podmienok vydržania vlastníckeho práva i ňou samou (pri započítaní doby oprávnenej držby jej manžela), a to napriek tomu, že vydržacia lehota, po uplynutí ktorej mal jej manžel nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti, uplynula, resp. skončila už v čase, keď nová právna úprava vydržania umožňovala vydržať vlastnícke právo len v prospech štátu. Zároveň sťažovateľka spochybnila správnosť záverov krajského súdu v časti, v ktorej vyslovil, že ona sama po smrti manžela nepokračovala v držbe spornej nehnuteľnosti v domnení, že je jej vlastníčkou, a preto nemohla dňom 1. januára 1992 (dňom účinnosti novely Občianskeho zákonníka zákonom č. 509/1991 Zb.) nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním aj so započítaním doby predchádzajúcej oprávnenej držby manžela. V rámci svojej argumentácie uviedla, že „na základe dohody dedičov o vyporiadaní dedičstva uzatvorenej v konaní D 691/85 Štátneho notárstva v L. M. po poručiteľovi zomr. C. B., právo držby k spornému pozemku začala na základe uvedenej dohody dedičov vykonávať len sťažovateľka, čo ostatní navrhovatelia v konaní potvrdili“.

K porušeniu práv krajským súdom rozsudkom z 8. novembra 2006 došlo podľa sťažovateľky aj preto, že sa v ňom krajský súd stotožnil so záverom okresného súdu o vydržaní vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti manželom sťažovateľky v prospech štátu. V prípade takéhoto právneho záveru mal krajský súd podľa sťažovateľky rozsudok okresného súdu z 29. júna 2005 zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie okresnému súdu „s vyslovením právne záväzného názoru aby prvostupňový súd rozhodol, že vlastníkom pozemku je štát“. Potvrdením rozsudku okresného súdu z 29. júna 2005, ktorým bola zamietnutá žaloba, bol podľa sťažovateľky nesprávne deklarovaný právny stav, podľa ktorého sú vlastníkami nehnuteľnosti osoby zapísané na liste vlastníctva katastra nehnuteľností.

V sťažnosti sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd rozhodol, že rozsudkom krajského súdu z 8. novembra 2006 boli porušené jej základné práva podľa čl. 20 a 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 a 13 dohovoru, a aby zrušil rozsudok krajského súdu z 8. novembra 2006 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú. Za zjavne neopodstatnenú je možné považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05, I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05).

Sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a 46 ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 1 a 13 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 472/05 z 8. novembra 2006.

Rozsudkom krajského súdu z 8. novembra 2006 bol na základe sťažovateľkou podaného odvolania potvrdený rozsudok okresného súdu z 29. júna 2005, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcov o určenie vlastníckeho práva manžela sťažovateľky zomrelého v roku... k pozemku titulom vydržania eventuálne o určenie jej vlastníckeho práva k tomu istému pozemku titulom vydržania.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s právnym názorom krajského súdu, teda s jeho interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení, ako aj s vyhodnotením skutkového stavu tejto veci.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd po oboznámení sa s rozsudkom okresného súdu a krajského súdu, ako aj s argumentáciou sťažovateľky uvádza, že krajský súd sa vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľky uvedenými v jej odvolaní. Nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia naopak vyplýva, že sa zaoberal a vysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľky, avšak sa s nimi nestotožnil. Nevyhovenie odvolacím dôvodom, ako ani vyslovenie iného právneho názoru, s ktorým sa sťažovateľka

nestotožňuje, nie je možné považovať za odmietnutie spravodlivosti a nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľkou označených práv.

Právne závery krajského súdu v rozsudku z 8. novembra 2006 o spôsobe aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1. januára 1992 upravujúce možnosť vydržania vlastníckeho práva k pozemkom ku dňu účinnosti tohto zákona započítaním predchádzajúcej doby oprávnenej držby držiteľa pozemku, sú v podstate totožné s právnou argumentáciou týkajúcou sa aplikácie uvedených ustanovení, na ktorú v rámci svojej sťažnosti poukázala sťažovateľka. Uvedený záver potvrdzuje napokon aj úvaha krajského súdu ohľadom splnenia podmienok vydržania manželom sťažovateľky zomrelým v roku..., podľa ktorej by k nadobudnutiu sporných nehnuteľností do vlastníctva manžela sťažovateľky *„došlo, len ak by pozemok nerušene a dobromyseľne užíval aj naďalej v čase nadobudnutia účinnosti zákona č. 509/1991 Zb., teda k 1. 1. 1992“*.

Z uvedeného vyplýva, že dôvody, pre ktoré krajský súd neaplikoval predmetné zákonné ustanovenia, v prípade sťažovateľky boli predovšetkým skutkového a nie právneho charakteru. V danom prípade krajský súd svoje rozhodnutie založil predovšetkým na skutkovom závere o neexistencii právnej skutočnosti, z ktorej by bolo možné vyvodiť, že sťažovateľka so zreteľom na všetky okolnosti bola pri vzniku držby predmetnej nehnuteľnosti a v jej priebehu v dobrej viere, že jej táto nehnuteľnosť patrí, resp. že bola dôvodne presvedčená, že jej predmetná nehnuteľnosť patrí a nakladala s ňou ako s vlastnou.

Podľa názoru ústavného súdu uvedený záver krajský súd vo svojom rozhodnutí dostatočne odôvodnil, keď uviedol, že pokiaľ sa sťažovateľka *„domnievala počas života jej manžela, že pozemok patrí jej manželovi, absentuje akákoľvek skutočnosť, na základe ktorej sa mohla domnievať, že prešlo na ňu vlastnícke právo. Ani jeden z navrhovateľov takúto skutočnosť netvrdil. Len samotná smrť vlastníka... (bez prejednávania veci v dedičskom konaní)... nemôže byť objektívnym dôvodom, aby sa blízke osoby domnievali, že smrťou prešlo na nich vlastnícke právo, aj keby vec naďalej užívali. Týmto eventuálny petit navrhovateľky v 1) rade (sťažovateľka, pozn.) na určenie jej vlastníckeho práva je v rozpore aj s hlavným návrhom navrhovateľov (žalobcov, pozn.)“*.

Krajský súd sa podľa ústavného súdu dostatočne vysporiadal aj s argumentáciou sťažovateľky, podľa ktorej v prípade, ak krajský súd dospel vo svojom rozhodnutí k právnemu záveru, že jej manžel vydržal vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti v prospech štátu, mal taktiež vo svojom rozhodnutí určiť, že vlastníkom spornej nehnuteľnosti je Slovenská republika. Vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľky krajský súd v predmetnom rozhodnutí predovšetkým poukázal na skutočnosť, že Slovenská republika nebola účastníkom namietaného konania, a následne správne uviedol, že *„právo možno prisúdiť len tomu, kto sa ho domáha“* a preto *„nemohol súd rozhodovať v tomto konaní o vlastníckom práve Slovenskej republiky k pozemku“*.

Podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že sa sťažovateľka nestotožňuje s právnym názorom súdov, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a neznamená ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojim vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu v napadnutom rozhodnutí krajského súdu o takéto rozhodnutie nejde.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu z 8. novembra 2006 odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K sťažovateľkou namietanému porušeniu práv hmotnoprávneho charakteru podľa čl. 20 ústavy a podľa čl. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že absencia porušenia ústavnoprocených princípov v zásade vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru (m. m. IV. ÚS 116/05). Ústavný súd totiž v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným

súdom a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom toho, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52). V danom prípade však ústavný súd k takémuto záveru nedospel.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03, IV. ÚS 36/04).

Skutočnosť, že sťažovateľka nebola v konaní krajského súdu úspešná, nie je podstatná, keďže účinnosť prostriedkov nápravy pre účely čl. 13 dohovoru nezávisí na istote, že bude rozhodnuté v prospech sťažovateľky (napr. Vilvarajah a ďalší proti Spojenému kráľovstvu - 1991, Soering proti Spojenému kráľovstvu - 1989). Preto napadnuté konanie krajského súdu nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s porušením práva sťažovateľky mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru.

Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky odmietol aj v časti namietaného porušenie základného práva podľa čl. 20 ústavy a práva podľa čl. 1 a 13 dohovoru z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. decembra 2007